

THAISE PERIKELN

Theo van der Schaaf

Thaise perikelen ปัญหาไทย

Voor mijn poezen Monster en Laptop

Colofon
THAISE PERIKELEN

© *Theo van der Schaaf*

© 2015 *Blotto Press*
info@blotto.nl

Typografie binnenwerk Bram Reijnhoudt — Blotto Press, Hilversum
Foto's van de auteur
Ontwerp omslag Jeroen van der Schaaf
Illustratie omslag © Beauload

Alle rechten voorbehouden/all rights reserved

ISBN/EAN: 978-90-807559-7-0 - NUR 400

Hilversum, Netherlands

INHOUD

6	Woord vooraf
9	Lieflijk Hin Huan
13	Een nieuw huis en een verschrompeld vrouwtje
20	Creeping crawlers — een huis vol visite
26	Vruchtbaar Hin Hua
30	Chanda & Meena, de werksters
34	Love is here to stay but gone tomorrow
38	Over bekende noten en andere gewoonten
42	Jack & Jill
53	Botenparade en ander Thais (on)geluk
57	Hash House Harriers— on on
60	Naar de kapper in Thailand
64	Een inspirerende omgeving— strand Hin Hua
72	Tenglish
75	Mijmerend verlangen
78	Verslaafd
79	Zwarte Pieten
81	De geschiedenis van een nieuwe fiets!
87	Lichaamscorrectie
92	Drank maakt meer kapot...?
97	Massagesalon
101	De op en neer lopende farang
105	Winkelen in Hin Hua
121	De steen
128	De wonderlijke Thaise gang van zaken
136	Gestopt
141	Verkeer in Thailand
160	Nut in Nederland
181	Sinterklaas in Thailand
184	Sa wat dii bpii mai (Happy New Year)
192	Opruimen
199	Leven in Nederland en Thailand

Woord vooraf

Na een interessant werkzaam leven besloot ik op zestigjarige leeftijd dat het klaar was; tijd voor permanente ontspanning, pensioen. Golfvakanties brachten mij al een aantal keren met veel plezier naar Thailand, meer precies, naar Hua Hin. In mijn achterhoofd had zodoende de gedachte al langer postgevat de gure winters in Nederland te gaan verruilen voor de zwoele in Thailand. Ik heb een broertje dood aan golfen in de regen en de kou, vandaar. Mijn relatie in Nederland liep rond die tijd toch ook op de klippen, dat kwam mooi uit.

Al snel ontmoette ik veel gelijkgestemden. Nee, niet ook met een op de klippen gelopen relatie, maar enthousiaste golfers. Een aantal van hen werd snel echte vrienden en een nieuw sociaal leven diende zich aan. Vaste onderwerpen van onze gesprekken zijn de, in onze ogen, eigenaardigheden en het gedachtengoed van de Thaise bevolking. Velen van ons hebben een Thaise vriendin of, erger, vrouw. De verhalen in dit boek zijn een weergave van de wetenswaardigheden van het leven in een land met een cultuur en een manier van doen die zo verschillend zijn dat het de moeite waard leek erover te schrijven.

U komt in de verhalen regelmatig opmerkingen tegen die refereren aan een mislukte relatie die mij al heel snel overkwam in de eerste jaren van mijn nieuwe leven in Hua Hin. Dat ging zo verschrikkelijk mis, dat het ooit een lang, apart verhaal, misschien wel een echt boek

moet worden, maar dat komt later nog eens. Het leek mij belangrijk dit nu alvast te melden voor de juiste context. Het wordt mijn zesde winter in Thailand en ik heb nu wel een leuke vriendin die regelmatig voorbij komt in de verhalen. Zij heet Nut (spreek uit: 'noet').

De meeste verhalen in dit boek zijn al eens gepubliceerd op *Thailand Blog*, een blog dat wordt onderhouden en gelezen door Nederlanders en Vlamingen met een of andere Thaise connectie. Ik stuurde ze ook naar vrienden, familie en kennissen. Bram Reijnhoudt is zo'n kennis en vriend. Onze gezamenlijke interesse is het oeuvre van Laurel & Hardy (de Dikke en de Dunne). Bij een recente L & H-manifestatie in Theater Tuschinski te Amsterdam vroeg Bram mij: 'Moet jij die verhalen van jou niet eens bundelen en uitgeven in een boek?'

Vandaar dat het nu voor u ligt.

—*Theo van der Schaaf*
Aalsmeer, januari 2016

PS

De Thaise munt heet 'baht', afgekort 'tb'

100 tb is ongeveer €2,50

Een 'farang' is een westerling

Een 'nightmarket' is een (meestal zeer grote) avondmarkt.

Een 'waay' is een groet: buiging met gevouwen
handen voor de borst

Station Hua Hin

Lieflijk Hua Hin

IK HEB EEN HAAT-LIEFDE VERHOUDING met Thailand. Dat geldt voor ongeveer alles wat je in dit land zou kunnen tegenkomen; het gevaarlijk chaotische verkeer, de slechte wegen en stoepen, de overwegend lelijke gebouwen en straten, de armoedige winkels, de bars en goedkope restaurants—die allemaal matige Mont Claire wijn uit Zuid-Afrika (kan het van nog verder weg?) uit dozen schenken, de witte te warm, de rode te koud en van rosé hebben ze nooit gehoord—bedelende monniken die nieuwe winkels openen en inzegenen, winkels die toch, of misschien juist daardoor, binnen een jaar weer failliet gaan, de bedrieglijk mooie vrouwen—als het al vrouwen zijn; oppassen, want voor je het weet blijkt het een transgender—die zeggen van je te houden al kennen ze je niet, de lange stranden, ja, ook de zee zelfs soms, wegens te warm, de politie die bij een ongeval of misdaad uitsluitend optreedt wanneer er iets te verdienen valt, de tuktuk- en taxibestuurders die het oplichten in het bloed zit en... en in Hua Hin is het hetzelfde. Toch woon ik daar al enkele jaren met veel plezier.

Want wanneer men onder andere—want er is meer narigheid—het bovenstaande heeft leren adopteren blijft het feit dat je bij het opstaan 's morgens—omdat het toch weer mooi weer is—nooit hoeft na te denken wat te dragen de komende dag, dat het strand op vijf minuten fietsen ligt, er tien schitterende golfbanen binnen een actieradius van nog geen dertig minuten autorijden liggen, dat de kans dat er in de regen wordt gegolfd buitengewoon klein is, dat dagelijkse boodschappen binnen twee minuten lopen verkrijgbaar zijn, dat je ook vandaag weer met

een maatje je biljarttalenten op de pooltafel mag demonstreren, dat een mooi, betaalbaar en gezellig meisje voor één nacht altijd binnen handbereik is en beslist ongecompliceerd jouw mogelijke eenzaamheid effectief weet te bestrijden, en dat het leven en het tempo in Hua Hin daardoor buitengewoon kalm en prettig is.

Hua Hin is iets tussen een dorp en een stad in. Een dorps gevoel bekruipt je als je aankomt, maar hier en daar vind je een stadse aanblik, veroorzaakt door een oprijzend Hilton of Marriott en een aantal hoge condominiums verderop aan de kust. Het is, volgens sommigen, de mondaine kant van Thailand. Dat heeft onder meer te maken met het feit dat de op enorme posters—die je overigens door heel Thailand aanstaren—als zegenende paus gepositioneerde koning Bhumibol hier z'n zomerpaleis heeft. Een zomerverblijf dat op een grondgebied staat waar met gemak een stuk of dertig voetbalvelden zouden kunnen liggen. Het paleis staat aan de kust en het grondgebied grenst aan de voorkant aan de doorgaande grote weg, waar om de honderd meter een bewaker in een huisje op wacht staat. Op zee, de Golf van Thailand, liggen permanent vijf oorlogsbodems te zorgen dat zijne majesteit niets overkomt. Ook het strand langs het paleis is aan beide kanten zwaar bewaakt, hermetisch afgesloten. Het heeft wel iets koddigs deze kolossale bescherming voor de altijd kwetsbaar afgebeelde, broze koning.

Objectief bezien is Hua Hin gewoon een gezellige Thaise kustplaats, met stranden en palmbomen, maar verder in niets vergelijkbaar met de zogenaamde allure van Cannes. Thailand hééft ook helemaal geen mondaine kanten. Als je al in een fancy hotel of restaurant belandt, mag je van geluk spreken als de dan meestal verontschuldigd glimlachende Thaise bediening enig idee heeft hoe een serieuze fles wijn geopend dient te worden.

Lieflijk Hua Hin

Het valt ook niet mee om aan de gemiddelde Thai (bestaat die?) uit te leggen wat etiquette is en al helemaal niet waarom mensen daar extra voor willen betalen.

Er rijden soms wel sjieke auto's voorbij in de smalle straatjes van het centrum van Hua Hin en, als je goed oplet, dezelfde een aantal keren per avond, maar net als elke andere plaats in Thailand, wordt het vooral overwoekerd door motorbikes—duizenden. Meestal helemaal niet mondain geparkeerd, maar het liefst midden op de stoep, voor ingangen van winkels en huizen. Er is vrijwel geen stoep normaal te bewandelen, ook al doordat er allerlei handelswaar en reclameborden zijn uitgesteld of omdat de stoep gewoon tot onderdeel van een restaurant is verworden.

Het is soms een kunst om vanaf de kust, waar ook het uitgaansgebied en centrum is, bij de *night market* te komen. Om uit te gaan, te eten, poolen en bierdrinken moet je weer terug. Een brede, enorm drukke hoofdstraat, de doorgaande weg, doorklieft de plaats. Het oversteken van het oosten van de stad naar het westen of andersom komt in de buurt van Russian roulette. De grote, lange avondmarkt begint bij deze weg en eindigt ongeveer bij het pittoreske, echt mooie treinstation van Hua Hin (zie pagina 8).

Dit station is gebouwd en vormgegeven in een stijl die heel Hua Hin enigszins kenmerkt. Veel gemeentelijke zaken, straatnaamborden, bushaltes, het onlangs geopende nieuwe toeristenbureau, hebben dezelfde stijl en vormgeving. Zeer bijzonder en karakteristiek. Het woord wat mij bij het zien van deze ornamenten altijd bekruipt is 'lieflijk'.

En misschien is dat ook wel de juiste beschrijving voor Hua Hin. Een plaats waar het dagelijks leven gerieflijk voortkabbelt met voor een ieder verschillende bezigheden. De mijne zijn hierboven al uitvoerig beschreven. Wat mij bezighoudt en soms beangstigt, is hoe snel de dagen omvliegen. Neem nou vandaag; opstaan, douchen, yoghurt, uitgeperste sinaasappelen, en dan dit stuk schrijven met daarbij veel koffie die zich zachtjes pruttelend een uitweg zucht door het Douwe Egberts-apparaat, een geluid dat ook al zo gelukkig maakt. Ben ik alweer een halve dag verder.

Het leven is goed in Hua Hin.

Een nieuw huis en een voet-schuifelend, verschrompeld vrouwtje

'PEENG MAAK' (duur!), zegt ze. Ik fiets de laatste dagen door de betere buurten, iets ten noorden van het centrum van Hua Hin, op zoek naar een huis, dicht bij de zee en het centrum. Het liefste wil ik alles kunnen belopen of befietsen; er gebeuren mij teveel ongelukken waarbij farang hoe dan ook het onderspit delven. Verder is er altijd wel een tuktuk in de buurt. Een huis dat beschikbaar is, heeft meestal een telefoonnummer, geschreven op een stuk karton, aan het hek hangen. Via een makelaar wil ik niet, wegens slechte ervaringen. Huren ga ik deze keer. Beetje tegen mijn natuur in, want ik ben graag in controle, vind huren eigenlijk zonde van het geld. Heel mijn leven kocht en bezat ik alles, wilde nooit verantwoording afleggen aan derden, maar mijn eerste Thaise huis, niet ver van hier, wat ik wel kocht, mocht/kon niet op mijn naam en verloor ik aan mijn ex Thais Geluk. Maar goed dat is een ander verhaal, nu bijna gedaan.

Ik zie haar al van verre: een kleine frêle, licht gebogen gestalte, gehuld in een paarse sarong tot op de enkels met daarboven een fel oranje blouse met korte mouwtjes waaruit fragiele armpjes steken. Ze bezemt de straat. Al haar bewegingen lijken uit voorzichtigheid geboren. Haar hoofd draait niet meer zo makkelijk los van haar lichaam; haar lichaam draait eigenlijk met haar hoofd mee. Dichterbij gekomen stap ik van mijn fiets en kijk in een gerimpeld spits muizensnoetje, waarin twee priemende

Een nieuw huis

---

kooloogjes die mij nimmer rechtstreeks aankijken, meer langs mij heen, alsof ze bang is dat er ergens anders iets zou kunnen gebeuren wat ze wellicht mist. Haar nog gitzwarte haar is strak naar achteren getrokken en eindigt in een knotje. Ze is niet groter dan anderhalve meter, komt bij mij net tot aan mijn tepels. Ergens tussen de zestig en de tachtig moet ze zijn, is niet nauwkeuriger te schatten want altijd moeilijk met Aziaten.

Tegenover het huis waar zij aan het bezemen is, staat een schitterend, zo te zien, nieuw huis wat een beetje Grieks aandoet met z'n reuze pilaren die een rondgebogen overstek dragen. Spierwit is het huis en zijn pilaren, met een patio die diagonaal, zwart-wit is betegeld. Boven de ramen zijn ronde boogjes gemaakt waarin kleurrijke mozaïekjes. Er hangen camera's en de openslaande deuren zijn elektronisch beveiligd want ik zie een kastje met druktoetsen. Het geheel oogt modern en lieflijk tegelijk, net niet te protserig. Ik ben verkocht, heel nieuwsgierig, en noteer het prachtige, handgeschilderde telefoonnummer dat op het sjeke

---

bordje naast het hek staat. Terwijl ik dit doe laat het vrouwtje me weten dat de huur heel hoog is, wel 50.000 baht per maand, weet ze me duidelijk te maken. Geen kattenpis, serieus geld, schrik ik enigszins.

Onderhandelen is iets wat ik graag doe en goed kan; ik verdiende er m'n geld mee. Het huis is eigendom van twee zussen uit Bangkok. Kan ik het van binnen bekijken? Dat kan, maar duurt een paar dagen. Ze moeten daarvoor uit Bangkok komen want niemand in Hua Hin heeft een sleutel. Kanjana doet de onderhandelingen namens beiden. De door ons vrouwtje genoemde prijs wordt bevestigd en ik maak alvast duidelijk dat ik wel serieus ben, maar dit niet ga betalen. Maar moeten ze dan wel helemaal uit Bangkok komen? Up to you, zeg ik, maar ik kan niets zeggen als ik niet binnen ben geweest, en, voeg ik eraan toe, het gaat over meerdere maanden. Dat helpt. Kanjana neemt me na nog wat heen en weer gebel toch serieus. Ze komt, met haar zus. Ik zoek ondertussen uit hoe lang het huis onbewoond is. Het is inderdaad brandnieuw en nog niet bewoond geweest. Zeven maanden staat het al leeg, te huur en/of te koop. Handig om te weten...

Twee dagen later om vijf uur in de middag is het zover. Ik fiets binnen vijf minuten vanaf het guesthouse naar mijn—hopelijk binnenkort—nieuwe onderkomen. Bij mijn aankomst zijn de zussen op de patio druk in gesprek met ons benige vrouwtje. Nu blijkt dat ze inderdaad bovenmatig nieuwsgierig is. Ze gaat mee naar binnen tijdens de bezichtiging, ondertussen alsmaar doorratelend met de zussen. Ik kom nauwelijks aan de beurt met mijn vragen en opmerkingen.

Het huis is heel mooi en solide gemaakt maar er is niet goed

---

nagedacht over veel praktische zaken, zie ik meteen. Ruime woonkamer, kleine keuken, twee slaapkamers en twee douches. Douches die echt heel mooi zijn en waar een heuse waterval uit de enorme douchkoppen komt. Helemaal niet Thais, maar naar westerse maatstaven gemaakt. Fijn! Douchen komt tenslotte elke dag terug. Alles in huis is smaakvol vormgegeven. De muren en vloeren zijn in verschillende motieven en zachte pastelkleuren afgewerkt. De belofte van buiten wordt binnen helemaal waargemaakt.

Ik ben alweer verkocht maar hou m'n enthousiasme in toom, dat drijft de prijs tenslotte alleen maar op. Ik maak op- en aanmerkingen over praktische, vooral ontbrekende zaken. Er mist veel huisraad en er is geen enkele kast waarin kleren kunnen worden opgeborgen. Mijn vele boeken kan ik ook nergens kwijt. Er is geen warm water in de keuken; niet handig bij afwassen. Zowel binnen als buiten is geen eettafel of stoel te bekennen. Ook een salontafel is er niet, wel een luie bank. In alle kamers is airconditioning en tv. Hoewel ik geen fanatieke tv-kijker ben meld ik dat het vreemd is dat er alleen maar Thaise zenders beschikbaar zijn; niet handig voor een farang als ik. Er moet, kortom, nogal wat aangeschaft worden om het een volwaardig huis te maken.

Fully furnished is het maar gedeeltelijk, zeg ik voorzichtig, want wil de zussen niet beledigen. Voor je het weet is er gezichtsverlies heb ik geleerd in Thailand, dus maak ik ook complimenten over hun smaak en vormgeving. Mag mijn piano er in? vraag ik. (die staat nog in mijn onlangs verloren huis, iets verderop). Dat mag en ik weet al een mooie plek. We hebben ondertussen een vriendschappelijke verstandhouding ontwikkeld, liggen elkaar wel. Het zijn trouwens prachtige zussen, spreken goed Engels, je zou ze er zo bijnemen, hah! *We have very strong wifi in the house,*

melden ze dan om de boel weer een beetje ten goede, in hun richting te keren. Mijn telefoon bevestigt dit inderdaad nadat ik inlog. Ook fijn!

Als het oude vrouwtje eindelijk verdwijnt doe ik maar eens een onbehoorlijk laag bod. Ze kijken elkaar ongelovig aan. Meen ik dat nu serieus? Ik kijk maar zo'n beetje onschuldig terug en herhaal nog maar eens wat ik allemaal moet investeren om het huis compleet en echt bewoonbaar te maken. Nee, dit bedrag kan echt niet, is veel te laag. Ze zakken wel meteen substantieel; we komen ergens, denk ik. Dan breng ik ze in volkomen twijfel door mijn aanvankelijke bod iets te verhogen en door aan te bieden het huurbedrag voor een heel jaar vooruit te betalen; cash! Een jaar? zeggen ze blij verrast in koor. Ze gaan dan maar eerst terug naar Bangkok voor overleg met vader. Ik zeg dat ik het dan wel hoor van ze. Ze beloven binnen twee dagen te bellen. Ik weet dat het goed gaat komen... hun gezichten spraken...

How much you pay? Wel verdorie! Nou spreekt ze nog Engels ook! Ik moet een manier vinden om mijn verschrompelde, nieuwsgierige buurvrouwtje onder controle te krijgen. Ze is niet te houwen. Elke keer als er door mij aangeschafte meubelen gebracht worden, stiefelt ze brutaal het huis in, praat honderd-uit met de brengers, wil weten waar alles komt te staan, wat het gekost heeft; het zal wel duur zijn? Haar vraag aan mij gaat over de door mij afgemaakte huurprijs met de mooie zussen. Ik zeg dat ik beloofd heb dat niet bekend te maken aan wie dan ook. Niet goed voor eventuele nieuwe huurders na mij. Bozig loopt ze terug naar haar eigen huis. Ondanks een enorme berg ruzie met mijn ex weet ik toch in ieder geval de Yamaha piano uit mijn verloren huis te krijgen. En ja hoor, zodra het hek opengaat voor de pianosjouwers die ik georganiseerd heb, staat ze alweer bin-

nen, het nieuwsgierige aagje. Ik moet het hek permanent op slot houden besluit ik op enig moment. Dat helpt.

Ik zit veel buiten aan de door mij aangeschafte tafel te schrijven of te lezen en word dan regelmatig afgeleid door de dagelijkse, routinematige beslommeringen van mijn buurvrouwje en inmiddels ook door de buurman. Want het voet-schuifelende vrouwje heeft een heel grote man. Die loopt elke dag met ontbloot bovenlijf in een halflange korte broek, waarover een enorme buik. Als ik hem zo bezie, en stel dat hun leeftijden niet teveel verschillen, zal ons vrouwje toch eerder in de zestig zijn dan bij de tachtig. Ze hebben een auto, die staat op hun patio, achter het hek. Een oudere grijze Nissan. In de bijna vier weken die ik nu hier woon is de auto dagelijks door hem afgestoft met een plumeau. Eén keer per week gaat hij achter het stuur zitten en start de motor. Gedurende ongeveer een half uur laat hij de motor draaien en geeft om de paar minuten flink gas. Buurman weet ook, bijna op de minuut af, wanneer de krant gebracht wordt. Hij loopt dan al wat ongedurig over straat heen en weer totdat er een gemotoriseerde Thai langskomt waar hij, zonder dat deze stopt, de krant uit de aangeboden hand ruikt.

Ons vrouwje kent alleen maar vaste patronen, rituelen misschien beter. Haar kleding wisselt wel van kleur maar niet van soort. 's Morgens vroeg trekt ze het schuifhek open en zit er een plastic netje over haar haar. De eerste daad is de straat grondig vegen; dat duurt even. Manlief kijkt af en toe, slenterend met de handen in de zakken, of alles goed gaat. Voor hun huis staan minstens vijftwintig potten met planten. Die worden elke dag door haar bekeken; er wordt gewied en met een klein schaartje worden afgedankte blaadjes en takjes verwijderd. Daarna wordt er wederom geveegd. Soms ook door hem. Ondertussen praat

ze met alles en iedereen die voorbijkomt. Ze veegt tot ver voorbij de burens links en rechts, zodat ook daar gemakkelijk contact gemaakt blijft.

Hun huis is versierd met wel negen buitenbelletjes, holle buisjes met in het midden een klepeltje. Door de wind maken de belletjes de hele dag zachte geluidjes die aangenaam zijn in de uiterst prettige, stille buurt. Het huis is daarnaast opgeluisterd, links en rechts, met de Thaise en de koninklijke, gele vlag. Boodschappen doet ze met de motortaxi. Ze gaat schrijlings achterop en is dan zo'n uurtje later weer terug. Een koddig gezicht, dat schriële vrouwtje achterop bij haar vaste, robuuste Thaise berijder .

Vandaag kreeg ik de eerste elektriciteitsrekening. Die wordt in een speciaal daarvoor bestemd plastic houdertje, dat aan het hek hangt, gestopt door een brommerrijder. Zodra de rekening erin zat kwam ons vrouwtje naar buiten, voet-schuifelde versneld naar mijn hek en pakte de rekening uit het houdertje, zogenaamd om aan mij uit te leggen hoe dit werkt. Ammehoela, ik weet wel beter; ze wilde weten hoe hoog de rekening is, met al die airco's in huis!!!! *Peeng maak!!* zegt ze.

Creeping Crawlers— een huis vol visite

HIJ HAD ZICH AL EENS AFGEVRAAGD waar ze vandaan kwamen, die wormen die hij af en toe over de vloer zag kruipen. Eerst sporadisch en meestal in de badkamer, maar allengs werden het er meer, kwamen ze overal, nog net niet alle dagen, maar te vaak naar zijn zin. Chanda, zijn werkster, maakte er geen punt van; komen gewoon uit de doucheputjes, doe je niks aan, zei ze. Hij was er niet gerust op, vond het onaangename dieren, pakte ze met een stuk keukenrol met tegenzin en afgewend hoofd van de vloer en dropte het ingepakte beest afkerig in de afvalbak.

Veel muggen en vliegen, daar was hij aan gewend, hij woonde nu tenslotte in de tropen. Bovendien eenvoudig te bestrijden met respectievelijk insectenspray in huis en een flexibele vliegenmepper buitenshuis. 's Avonds anti-muggenspray op zijn benen en armen, geen probleem, niks aan de hand.

Spinnen had hij ook, nou ja, spinnetjes, op z'n best, een echte *spider* had hij tenslotte nog nooit binnen gehad. Nee, van die kleine moppies, niet groter dan één centimeter, met heel veel pootjes waarmee ze zich razendsnel verplaatsen. Zo snel dat je amper de kans krijgt ze te vermoorden. Hij zag ze regelmatig, maar ze joegen hem geen schrik aan; kon hij goed mee leven.

Van een heel ander kaliber waren de beestjes die hem ook niet zozeer stoorden of angst aanjoegen, alleen, het werden er zo langzamerhand toch wel wat veel. Minimieren, anderhalve

millimeter groot misschien. Ze kropen overal langs, over en in. Miljoenen moesten het er zijn ondertussen. Ze liepen tegenwoordig zelfs gezellig over zijn toetsenbord als hij aan het schrijven was, maar goed, niet eng dus. Hij blies ze er af en toe maar af, als het hem verveelde.

Maar eergisteren had hij zoals gewoonlijk zijn ontbijt—geperste sinaasappels en yoghurt met muesli—klaargemaakt en wilde net een eerste hap yoghurt nemen toen hij iets zag bewegen op zijn lepel. Wel verdomme! Minimiertjes in de muesli! Hoe kan dat nou? De muesli zit in een glazen vaas met draaideksel die altijd stevig aangedraaid wordt door hem. Hoe lang eet ik wellicht al mieren? vroeg hij zich nu hardop af. Bij nader onderzoek van de vaas namelijk, krioelde het van die harde werkers daarbinnen, want dat zijn het, die krenge. Je hebt net een vlieg genadeloos naar de grond gemept en ziet uit een ooghoek duizenden minimiertjes zich verzamelen rond het kadaver. Vijf minuten later wil je nog eens achteloos en vooral tevreden naar het vermoorde object kijken en wat denk je? Weg! Hebben die gedisciplineerde types de boel al weggeruimd; ongelofelijk! Waarheen?

En dan nog zo'n fenomeen: gekko's. Grappige viervoeters. Eigenlijk vond hij die altijd heel leuk. Overdag zag ie ze vrijwel nooit, maar 's avonds kwamen er tientallen zo'n beetje speels langs het plafond darren, muggen en soortgenoten die zich teveel vrijheid bij de lampen veroorloofden verorberen, mekaar een beetje uitdagen. Een mooi spel, waar hij buiten in stilte op het terras van kon genieten. Maar die honderden keuteltjes die hij elke dag weer weg moest vegen, waar kwamen die vandaan? Juist, van boven! Allemaal nog tot daaraantoe, maar...

Vandaag keek hij opeens recht in de ogen van een kakkerlak, in de gootsteen nota bene! Het beest ontdekte hem ook en aarzelde niet, want voordat hij enige actie had bedacht, ging ie er als een speer vandoor, verdween met een sprongetje, aaargh! onder de gril op het aanrecht. Getver! Hij ging die gril even niet optillen nu, laat maar. Die beesten haatte hij nou echt, kakkerlakken, vond ze ronduit eng en smerig. Verschrikkelijk! Wat te doen, spookte het vanaf dat moment door zijn hoofd. Ja, nee, hij wist natuurlijk ook wel dat dit Thailand was, en dat kakkerlakken erbij hoorden, maar bij hem, in zijn fonkelnieuwe huis? Hij liep nu toch minder ontspannen, bedachtzamer door zijn huis, zette zijn voeten voorzichtiger neer, alsof hij er ieder moment een kon tegenkomen. Zou ie er dan op durven gaan staan? Krak! Urgh! Later schoot er inderdaad nog een tussen zijn voeten door, maar dat was buiten op het terras, gelukkig.

Hij houdt ontzettend van dieren, echt wel, maar nu moet er ingegrepen worden, besluit hij, en rap ook! Hij herinnert zich de insectenpolitie die zijn voormalige huis—verloren aan zijn toenmalig Thais Geluk—eens in de maand op alle manieren van binnen en van buiten kwam bestuiven. Met een man of drie wel. Alle randen, naden, langs de plafonds, plinten en afvoerputten, letterlijk alles waar maar iets te verbergen was of in en uit kon komen kruipen. Creepvrij voor slechts 500 baht per maand, dat staat hem bij. Maar, hoe vind je zo'n company? Zijn ex Thais Ongeluk wil hij niet bellen, liefst nooit meer zien of spreken.

Google inschakelen dan maar. 'Insecticiden Hua Hin' ingetypt en... meteen raak. Een buitengewoon professioneel uitzierende website van een firma in Hua Hin lijkt aan alle wensen die hij heeft te kunnen voldoen, namelijk de genocide van alle ongenode gasten. Er staat een telefoonnummer; bellen dus. Dat

blijkt niet te werken, gaat niet eens over. Mailen dan maar. Na een uur komt er antwoord: sorry, we bestaan wel, maar nog niet in Hua Hin, en ook sorry van het telefoonnummer, we zijn aan het verhuizen. Raadselachtige mededelingen. Lang niet zo betrouwbaar als de website eruit zag. Verder speuren dan maar.

Op pagina zeven van de insecticiden zoekopdracht verschijnt er een heel klein logootje van Rentokill. Vooral het woord *kill* spreekt hem erg aan. Bij het aanklikken komt er opnieuw een betrouwbaar uitzierende website tevoorschijn. Geen telefoonnummer, wel een mogelijkheid voor e-mail waar hij zijn verhaal met bijbehorende wensen kwijt kan. Hij verstuurt de boodschap en heeft binnen een paar minuten een damesstem aan de lijn. De dame die daarbij hoort, stapt nog geen uur later uit een witte Honda Civic zijn patio op, een aktetas onder haar arm geklemd. Kordaat type, stelt hij vast.

Het is een mooie, maar inderdaad, *no nonsens* dame—een jaar of veertig schat hij haar—die een en al zakelijkheid en deskundigheid uitstraalt. Ze wisselen kaartjes, waarop staat dat zij Sabai heet, en nog wat plichtplegingen uit. ‘Leuke, mooie naam’, probeert hij haar wat te ontspannen. Ze glimlacht en zwijgt, ondertussen aantekeningen makend. ‘Heeft u ook termieten?’ vraagt ze opeens vrolijk. ‘Eh, wat? Termieten?’, slikt hij, ‘nou, eh, nee, ik geloof het niet’. Of ze dan nu het huis kan gaan onderzoeken, vraagt ze doortastend. Zonder het antwoord af te wachten loopt ze naar binnen. Hij hobbelt er wat bedremmeld achteraan. Bij de eerste de beste deurstijl zinkt ze op haar knieën en roept hem erbij. ‘Kijk, zie je die kleine zwarte frommelhoopjes hier?’ wijst ze met een staafje naar de plek waar de deurstijl de tegelvloer raakt. Aan twee kanten van de stijl ziet hij de hoopjes liggen.

‘Termieten!’ zegt Sabai, nog net niet triomfantelijk. Hij had ze inderdaad al wel vaker gezien, die rare hoopjes, die dagelijks een beetje leken te groeien, maar als de werkster geweest was, waren de plekjes altijd weer schoon. ‘Is het erg?’ vraagt hij, ondertussen de tel kwijtrakend van het aantal diersoorten dat hij ongewild in huis heeft. ‘Heel erg,’ antwoordt ze, ‘ze eten letterlijk je huis op, de stenen ook!’ Ze klopt met de staaf op de deurstijl. Die klinkt hol, leeg eigenlijk. ‘Dat bedoel ik, deze hebben ze al leeggegeten,’ voegt ze eraan toe. ‘Hoe lang duurt het voordat ze een pas gebouwd, heel huis hebben verorberd?’, wil hij graag weten. Hij ziet in gedachten zijn langzaam in elkaar zakkend huis voor zich; eerst een beetje scheef naar voren, of opzij kan ook natuurlijk, de deuren sluiten opeens niet meer, dan verbrokkelen de pilaren buiten, stort de natuurlijk ook halfvergane luifel die daarop rust naar beneden... ‘*You’re okay?*’ vraagt Sabai.

Gelukkig klinken de meeste stijlen, plinten en muren niet hol en bevestigt Sabai dat nog niet alles verloren is; redding is mogelijk. Ze zal een offerte maken voor, ten eerste een speciale termietenbehandeling, waarbij hij er rekening mee moet houden dat er, onder andere, geboord gaat worden, want er moeten dingen onder het huis gebeuren die tijdens de bouw verzuimd zijn. Daarnaast zal ze een offerte maken voor een maandelijks insecticide stuifbehandeling, binnen en buiten. Hij vraagt haar wie zoiets eigenlijk moet betalen, wie voor de genocide van al deze ongewenste, gruwelijke bewoners verantwoordelijk gaat worden, de huurder of de eigenaar? Sabai zegt, na enige aarzeling, dat het meestal de eigenaar is. Thai jagen niet graag andere Thai op kosten, weet hij. Het zijn solidaire types onder mekaar, als er een gevulde farang-portemonnee in de buurt is.

Slagvaardig belt hij zijn huisbazin en geeft de telefoon zodra

---

die overgaat aan Sabai. Er volgt een indrukwekkende Thaise conversatie die hem volledig ontgaat. 'De offerte gaat naar uw huisbaas,' zegt ze, terwijl ze hem de telefoon teruggeeft. 'Wat gaat die maandelijksse behandeling ongeveer kosten,' wil hij toch graag weten. Hij moest dan denken aan 10.000 baht voor een jaarcontract. Hij vindt het alleszins meevallen. Géén geld eigenlijk voor zo'n omvangrijke slachting. Sabai krabbelt nog het een en ander op papier, vraagt wat een handige dag is voor de uitvoering van een en ander, en maakt aanstalten om op te staan. Hij merkt op dat ze het water wat hij voor haar inschonk, niet heeft aangeraakt. Ze neemt een grote slok. Een beetje buiten de beestenbende om zou hij nog graag wat willen doorbabbelen, haar iets beter leren kennen. Sabai moet er echter helaas vandoor, wegens, druk, druk...

Epiloog

Het commentaar van mijn biljartmaat Leo in Aalsmeer wanneer ik hem deelgenoot maak van deze perikelen, hem ervan probeer te overtuigen dat het leven in Thailand lang niet altijd van leien dakjes gaat, zoals hij vaak op afstand ondeskundig oordeelt, is niet mis. 'Wat zeur je nou, man? Je hebt je hele leven nog niet zoveel visite gehad! Leuk toch? Wees blij dat je wat te doen hebt! Leo heeft wel vaker snedige opmerkingen. Laatst nog. Vrouwen zijn hartstikke leuk totdat ze getrouwd zijn, dan blijken ze opeens ook te kunnen praten...